In de zaak:

ACCIAIERIA FERRIERA DI ROMA (F.E.R.A.M.),

naamloze vennootschap naar Italiaans recht, gevestigd te Rome,

te dezer zake domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, rue Alphonse München 6, ten kantore van mr. G. Margue,

Verzoekster,

vertegenwoordigd door de president van haar Raad van Beheer, mr. A. Alliata,

bijgestaan door mr. A. Cottrau, advocaat te Turijn en advocaat bij de „Corte di Cassazione" te Rome,

tegen

HOGE AUTORITEIT VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP VOOR KOLEN EN STAAL,

te dezer zake domicilie gekozen hebbende te haren kantore, Place de Metz 2, Luxemburg,

Verweerster,

vertegenwoordigd door prof. mr. G. Pasetti, juridisch adviseur bij de Hoge Autoriteit, als gemachtigde,

bijgestaan door prof. mr. A. Trabucchi, hoogleraar aan de Universiteit van Padua, advocaat bij de „Corte di Cassazione" te Rome,

betreffende het beroep tot vergoeding van schade, veroorzaakt door een beweerde dienstfout van de Hoge Autoriteit,

HET HOF VAN JUSTITIE

samengesteld als volgt:

A. M. Donner, *President;*

R. Rossi, *Kamerpresident;*

O. Riese *(Rechter-Rapporteur)*, Ch. L. Hammes en L. Catalano, *Rechters;*

Advocaat-Generaal: M. Lagrange;

Griffier: A. Van Houtte,

wijst het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN:

I — Overzicht van de feiten

Overwegende dat de feiten welke aan het onderhavige geding ten grondslag liggen, als volgt kunnen worden samengevat:

De algemene beschikkingen van de Hoge Autoriteit, waarbij achtereenvolgens de financiële instellingen voor de verevening van ingevoerd schroot in het leven zijn geroepen, stelden scheepssloopschroot met ingevoerd schroot gelijk, zodat de kopers van scheepssloopschroot recht hadden op vereveningstoelagen (vgl. in het bijzonder de beschikking 14-55 van 26 maart 1955, *Publikatieblad van de Gemeenschap van 26 maart 1955*, blz. 685 e.v., artikel 1, alsmede de beschikking 2-57 van 26 januari 1957, *Publikatieblad van de Gemeenschap van 26 januari 1957*, blz. 61/57 e.v., artikel 10, sub c).

Tot 1957 zijn door tussenkomst van het Gemeenschappelijk Bureau van Schrootverbruikers (G.B.S.V.) bepaalde hoeveelheden schroot verkocht, waarvoor als bewijs van herkomst verklaringen zijn gebruikt, welke waren afgegeven door het hoofd van de Afdeling „IJzer en Staal" van het Nederlandse Ministerie van Economische Zaken; hierin wordt valselijk vermeld, dat dit schroot van schepen afkomstig was, terwijl het in feite uit de Gemeenschap afkomstig materiaal betrof, waarvoor geen verevening kon worden toegekend.

Deze onregelmatigheden, ten gevolge waarvan de verantwoordelijke ambtenaar in Nederland strafrechtelijk is vervolgd, hebben aanleiding gegeven tot de vragen nos. 56 en 59 van de heren Van der Goes van Naters en Nederhorst, leden van de Gemeenschappelijke Vergadering, alsmede tot de antwoorden van de Hoge Autoriteit daarop (vgl. *Publikatieblad van de Gemeenschap van 20 januari 1958*, blz. 22/58 e.v.; *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen van 20 april 1959*, blz. 22/58 e.v.).

Volgens het laatste antwoord beloopt de hoeveelheid waarop ten onrechte de prijsverevening is toegepast, in totaal 22.204 ton (op een totaal van ongeveer 3.270.000 en 4.260.000 ton, waarop respectievelijk in 1956 en 1957 de verevening is toegepast), en is daarvoor een bedrag ad $ 646.200 toegekend.

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoekster* in haar verzoekschrift concludeert, dat het den Hove behage:

„1. het onderhavige beroep ontvankelijk te verklaren;

2. te verstaan dat de Hoge Autoriteit van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal er voor aansprakelijk is, dat zij niet heeft weten te voorkomen, dat gedurende de jaren 1954 tot 1957 door tussenkomst van het G.B.S.V. belangrijke hoeveelheden schroot zijn verkocht, waarvoor als bewijs van herkomst valse verklaringen van scheepssloopschroot zijn gebruikt, welke het hoofd van de Afdeling „IJzer en Staal" van het Nederlandse Ministerie van Economische Zaken had afgegeven;

3. een ambtshalve te benoemen deskundige opdracht te verlenen tot de vaststelling van:

a) het juiste bedrag van de hoeveelheid schroot die bij dit bedrog betrokken is geweest, waardoor de aan het verplichte vereveningssysteem onderworpen ijzer- en staalondernemingen van de Gemeenschap zijn geschaad, welk bedrog het gevolg was van de afgifte van verklaringen welke bepaalde hoeveelheden binnenlands schroot betroffen, en waren opgesteld teneinde dat schroot valselijk te doen profiteren van de vereveningspremie voor ingevoerd schroot;

b) het percentage waarmede het vereveningstarief ten gevolge van het onderhavige bedrog is verhoogd;

c) het juiste bedrag waarvoor verzoekster dient te worden gecrediteerd in de voorlopige vereveningsafrekeningen betreffende de jaren 1954 tot 1957;

4. de Hoge Autoriteit in de proceskosten te veroordelen".

Overwegende dat *verweerster* in haar verweerschrift concludeert, dat het den Hove behage:

„Alle vorderingen, vervat in het beroep van de naamloze vennootschap „Acciaieria Ferriera di Roma (F.E.R.A.M.), S. p. A.", aan verweerster betekend op 14 april 1959, te verwerpen;

verzoekster te veroordelen in de proceskosten".

Overwegende dat in de conclusies van repliek en dupliek de partijen persisteren bij haar reeds genomen conclusies;

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat:

1. Middelen en argumenten van verzoekster

Verzoekster grondt haar beroep op artikel 40 van het Verdrag E.G.K.S., waarvan naar haar mening in casu aan de vereisten is voldaan:

a) De Hoge Autoriteit heeft een dienstfout begaan;

b) Verzoekster heeft hierdoor schade geleden;

c) De Hoge Autoriteit is derhalve verplicht de schade te vergoeden.

ad a) De Hoge Autoriteit heeft een dienstfout begaan, doordat zij onvoldoende controle heeft uitgeoefend op de werkzaamheid van de organen van Brussel; er bestaat causaal verband tussen deze onrechtmatige daad en de door verzoekster geleden schade, daar deze schade niet zou zijn ontstaan, indien de Hoge Autoriteit de nodige zorgvuldigheid in acht had genomen.

In de beschikkingen waarbij de financiële instellingen in het leven zijn geroepen, had de Hoge Autoriteit ten opzichte van de ijzer- en staalondernemingen van de Gemeenschap uitdrukkelijk de verplichting op zich genomen, te zorgen voor een feilloos werkend apparaat. Immers, in het achtste „overwegende" van de beschikking

14-55 is bepaald, dat zij „voor de regelmatige werking van de financiële instelling verantwoordelijk is en dat zij dus op ieder ogenblik doeltreffend moet kunnen ingrijpen". Daardoor heeft de Hoge Autoriteit de verplichting op zich genomen te voorkomen, dat onder haar toezicht frauduleuze handelingen zouden optreden zoals die, welke zich over een reeks van jaren hebben uitgestrekt en aanleiding hebben gegeven tot het onderhavige geding.

De menselijke ervaring leert, dat dergelijke vergrijpen steeds worden begaan en dat zij daardoor volkomen voorzienbaar waren. Het feit dat de Hoge Autoriteit deze vergrijpen niet heeft kunnen voorkomen, levert dus „een geval van objectieve aansprakelijkheid" op, daar het gedrag van de Hoge Autoriteit in objectieve zin onwettig is geweest. Zelfs indien deze redenering niet zou worden aanvaard moet overigens nog rekening worden gehouden met het feit, dat de Hoge Autoriteit een grotere mate van zorgvuldigheid in acht dient te nemen dan in het algemeen van een administratie kan worden geëist.

Verweerster stelt ten onrechte, dat verzoekster zich niet van de op haar rustende bewijslast heeft gekweten. De dienstfout „behoeft niet . . . rechtstreeks te worden bewezen", doch wordt verondersteld, zodra er sprake is van een objectieve schending van de regels die de Hoge Autoriteit behoort te eerbiedigen, waaronder de beginselen van een gezond bestuur. Verweerster moet bewijzen, dat zij niet aansprakelijk is („la prova della non imputabilità"), „omdat de schending aan overmacht is te wijten, of omdat zij de zorgvuldigheid in acht heeft genomen, waartoe zij gehouden was".

Overigens heeft de Hoge Autoriteit zelf de dienstfout officieel erkend in haar antwoord op de vraag no. 59 van de heren Van der Goes van Naters en Nederhorst. Daarin wordt namelijk gezegd:

— dat de hoeveelheden schroot die voorwerp van de frauduleuze handelingen waren „door bemiddeling van het G.B.S.V. zijn verkocht";

— dat „de Hoge Autoriteit tot de conclusie is gekomen dat het door het Fonds toegepaste systeem van controle op de herkomst van

het voor de perekwatie in aanmerking komende schroot en met name de samenwerking tussen het Fonds en de regionale Bureaus in de verschillende landen der Gemeenschap dient te worden verbeterd";

— dat, in een brief aan de voorzitter van het Bestuur van het Fonds, „de Hoge Autoriteit heeft verzocht voorstellen in te dienen tot opheffing van de gebreken die de huidige werkwijze aankleven";

— dat de organen van Brussel „hun voorzitter hebben gemachtigd advies in te winnen van advocaten over in te stellen rechtsmaatregelen teneinde schadevergoeding te verkrijgen".

In haar pleidooi ter zitting heeft verzoekster mede een beroep gedaan op een brief de dato 24 februari 1958 van de vice-voorzitter van de Hoge Autoriteit aan de voorzitter van het Vereveningsfonds; deze brief behoort bij het dossier (bijlage bij het antwoord van de Hoge Autoriteit op de vragen van het Hof).

ad b) Het door de Nederlandse ambtenaar gepleegde bedrog heeft alle ondernemingen van de Gemeenschap welke schroot verbruiken (waaronder verzoekster), een „vaststaande en rechtstreekse" schade berokkend. Immers, het tarief van de vereveningsbijdragen, die deze ondernemingen over de betreffende jaren moesten betalen, was hoger dan het bedrag, dat een nauwkeurige berekening van de te verevenen hoeveelheden te zien gaf.

Deze schade is des te groter, doordat juist in de jaren 1956 en 1957 het door de organen van Brussel opgelegde tarief een maximum heeft bereikt (twaalf tot dertien dollar per ton).

De Hoge Autoriteit heeft zelf toegegeven, dat het bedrag dat het Vereveningsfonds ten onrechte heeft toegekend, $ 646.200 beliep. Doch deze som schijnt aanzienlijk lager te zijn dan het bedrag dat later is komen vast te staan.

ad c) Het is duidelijk, „dat verzoekster er belang bij heeft, dat het Hof erkent, dat het handelen van de administratie onwettig is geweest, en dat het vaststelt, dat het recht op schadevergoeding

bestaat . . . alsmede dat op de Hoge Autoriteit de verplichting rust, opnieuw de verevening, de maandelijkse heffingstarieven en de ten laste van verzoekster gebrachte bedragen te berekenen". Tot dusverre heeft verweerster deze maatregelen niet genomen. Weliswaar betoogt zij, dat de vereveningsafrekeningen van voorlopige aard zijn en dat een actie gaande is voor de terugvordering van de ten onrechte betaalde bedragen, doch dit is voor het onderhavige geding van geen belang.

2. Middelen en argumenten van verweerster

Verweerster is van oordeel, dat de noodzakelijke grondslagen voor een schadevergoedingsactie — dienstfout, schade, causaal verband — in casu ontbreken.

ad a) De Hoge Autoriteit ontkent niet, dat zij aansprakelijk is voor de door de organen van Brussel begane „dienstfouten". Verzoekster heeft echter het bestaan van een dergelijke dienstfout niet aangetoond.

De aansprakelijkheid, waarover artikel 40 van het Verdrag handelt, is niet „objectief" van aard in die zin, dat zij is gebaseerd op het begrip „risico", doch hangt duidelijk samen met het begrip „dienstfout". Evenmin kan een beroep worden gedaan op een aansprakelijkheid uit overeenkomst, gegrond op een beweerde waarborg voor een behoorlijk bestuur. De algemene beschikkingen van de Hoge Autoriteit, waarin wordt verklaard dat deze de verplichting heeft, te waken voor een behoorlijk functioneren van het vereveningsstelsel, hebben het oog op een aansprakelijkheid van politieke aard, niet op een verplichting ten opzichte van bepaalde personen.

Wat in het bijzonder de bewijslast betreft, rustte op verzoekster de taak, zowel het bestaan van een schade als van een „dienstfout" en het causaal verband hiertussen aan te tonen. Zij diende met name te bewijzen, dat het vergrijp van de Nederlandse ambtenaar ten gevolge van een nalatigheid van de Hoge Autoriteit of van de organen van Brussel had kunnen plaatsvinden en tot het gestelde resultaat

leiden. Zelfs indien er een objectieve aansprakelijkheid zou bestaan, gegrond op een waarborg voor een behoorlijk bestuur, had verzoekster moeten bewijzen dat de door haar gestelde schade is veroorzaakt, doordat de administratie in haar taak is tekort geschoten. De pogingen, welke verzoekster hiertoe in het werk heeft gesteld, zijn echter mislukt; zij tracht tevergeefs de bewijslast om te keren.

Zelfs indien aan de door de Hoge Autoriteit in acht te nemen zorgvuldigheid strenge eisen worden gesteld, kan niet van haar worden verlangd, dat zij de echtheid van de door een hoge nationale ambtenaar opgemaakte verklaringen controleert, daar dit een ontoelaatbare inmenging in het bestuur van een Lid-Staat zou betekenen. Een dienstfout van een nationaal ambtenaar, die niet onder de Hoge Autoriteit ressorteert, kan deze laatste niet worden aangerekend; integendeel, de persoonlijke aansprakelijkheid van een dergelijke ambtenaar schakelt de juridische grondslag uit, waarop de aansprakelijkheid van de Gemeenschap berust.

Bovendien is er geen sprake van nalatigheid, daar onder het toegepaste systeem alleen volstrekt onvoorzienbare gebeurtenissen aan de controle van de administratie konden ontsnappen. De onderhavige onregelmatigheden waren niet voorzienbaar, aangezien zij werden gepleegd door een bevoegd ambtenaar van een nationaal ministerie en aangezien de vervalste verklaringen „uiterlijk alle kenmerken van officiële documenten droegen".

Ten onrechte ziet verzoekster in het antwoord van de Hoge Autoriteit op de vragen van de heren Van der Goes van Naters en Nederhorst of in de brief de dato 24 februari 1958 van de vice-voorzitter van de Hoge Autoriteit de erkenning van een dienstfout of van een „aansprakelijkheid" in de zin van het betoog van verzoekster; uit deze verklaringen blijkt evenmin van een causaal verband tussen het gedrag van de Nederlandse ambtenaar en de beweerde fout van de Hoge Autoriteit. Voor zover de Hoge Autoriteit door deze brief een verbetering van het bestaande systeem beoogde, doelde zij er slechts op, dat de regionale Bureaus toentertijd de dossiers slechts na een bepaalde tijd ter controle bij het Fonds indienden, en dat de Hoge Autoriteit deze gang van zaken wenste te bespoedigen. De ver-

klaring van de Hoge Autoriteit kon niet de erkenning inhouden „van eventuele feilen, die eerst hadden kunnen worden opgespoord na een onderzoek van de boeken van het Fonds, welke toen in handen waren van de Nederlandse gerechten in verband met de aanhangige strafzaak wegens bedrog". Overigens valt te bedenken, dat elke organisatie steeds voor verbetering vatbaar is.

ad b) Het bestaan van schade is niet bewezen. De berekeningen van de heffingen, welke tot dusver zijn gemaakt, zijn slechts voorlopig. Er is trouwens een terugvorderingsactie hangende tegen de ondernemingen die van het bedoelde vergrijp hebben geprofiteerd; het is dus nog steeds mogelijk, dat de verloren gegane bedragen worden teruggevorderd; verzoekster beklaagt zich ten onrechte over een beweerd gebrek aan activiteit van de Hoge Autoriteit.

Verweerster is ten slotte van mening, dat er geen grond bestaat voor de door verzoekster gevraagde instructie; in ieder geval is de aanwijzing van een deskundige overbodig, daar de hoeveelheid schroot waarvoor ten onrechte de verevening is toegekend, bekend is.

IV — Procedure

Overwegende dat de procedure een regelmatig verloop heeft gehad;

— dat het Hof op het rapport van de Rechter-Rapporteur heeft besloten, de Advocaat-Generaal gehoord, zonder voorafgaande instructie over te gaan tot de mondelinge behandeling; dat het echter partijen heeft verzocht op een bepaald aantal punten uitvoeriger inlichtingen te verschaffen, en aan het Hof bepaalde documenten over te leggen; dat de partijen aan dit verzoek gevolg hebben gegeven;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT:

I — Met betrekking tot de aanwezigheid van schade

Overwegende dat vereveningspremies zijn uitgekeerd op grond van verklaringen, waarin valselijk als „scheepssloopschroot" werden

omschreven aanzienlijke hoeveelheden schroot die in werkelijkheid uit de Gemeenschap zelf afkomstig waren en waarvoor derhalve geen verevening kon worden toegekend; dat deze uitbetalingen tot gevolg kunnen hebben, dat de door alle schrootverbruikers gezamenlijk, en derhalve eveneens door verzoekster, te betalen bijdragen zijn verhoogd;

— dat twijfel bestaat omtrent de vraag, of deze verhoging der vereveningstarieven een werkelijke, waarneembare en vaste schade met zich brengt voor de verbruikers van schroot en in het bijzonder voor verzoekster, omdat de Hoge Autoriteit een actie heeft ingesteld tot terugvordering der ten onrechte uitbetaalde premies en overigens de mogelijkheid van een dergelijke actie tegen degenen die aansprakelijk zijn steeds openstaat;

— dat het evenwel niet nodig is deze vraag te beantwoorden, aangezien, zoals hieronder zal blijken, zelfs indien de schade zou zijn bewezen, verweerster nog niet tot schadevergoeding verplicht zou zijn;

II — Met betrekking tot de verplichting tot schadevergoeding

1. *Aansprakelijkheid op grond van een verplichting welke de Hoge Autoriteit op zich zou hebben genomen*

Overwegende dat verzoekster de aansprakelijkheid van verweerster hieruit afleidt, dat zij in de beschikkingen waarbij de financiële instelling in het leven is geroepen, uitdrukkelijk de verplichting op zich zou hebben genomen, zorg te dragen voor een feilloos werkend apparaat, zulks eveneens ten opzichte van de ijzer- en staalondernemingen van de Gemeenschap; dat dit met name zou blijken uit de achtste „overweging" van beschikking 14-55, waarin de Hoge Autoriteit heeft verklaard, dat zij „voor de regelmatige werking van de financiële instelling verantwoordelijk is en dat zij dus op ieder ogenblik doeltreffend moet kunnen ingrijpen";

— dat de oprichting van de financiële instelling, evenals het in de hierboven aangehaalde overweging van beschikking 14-55 neergelegde beginsel van de aansprakelijkheid van de Hoge Autoriteit

voor de regelmatige werking van de instelling, geheel behoren tot de politieke en administratieve sfeer, en dat daaruit derhalve niet mag worden geconcludeerd tot het bestaan van een verplichting ten opzichte van de aan de verevening onderworpen ondernemingen of van een garantie, waaruit een objectieve aansprakelijkheid uit overeenkomst of uit de wet voor de Hoge Autoriteit zou voortvloeien, zelfs indien haar geen enkel verwijt treft;

— dat dit middel derhalve moet worden verworpen.

2. *Aansprakelijkheid op grond van een dienstfout*

Overwegende dat het beroep voorts, en wel voornamelijk, is gebaseerd op artikel 40 van het Verdrag E.G.K.S., hetwelk de benadeelde partij de mogelijkheid geeft een beroep in te stellen tot het verkrijgen van een geldelijke vergoeding ten laste van de Gemeenschap, in geval schade is ontstaan bij de uitvoering van het Verdrag door een dienstfout van de Gemeenschap;

a) Overwegende dat de ambtenaar van het Nederlandse Ministerie van Economische Zaken, die de onderhavige verklaringen valselijk heeft afgegeven, niet een ondergeschikte is van de Hoge Autoriteit, noch van deze instructies heeft ontvangen, doch dat hij heeft gehandeld in zijn hoedanigheid van ambtenaar van een nationaal ministerie;

— dat, ook al werden volgens het door de Hoge Autoriteit gevolgde systeem de van het Nederlandse ministerie afkomstige verklaringen zonder nadere controle als bewijzen van herkomst erkend, hieruit niet mag worden afgeleid, dat de ambtenaar aan wie het ministerie de taak had toevertrouwd om deze verklaringen op te stellen, heeft gehandeld voor rekening of uit naam van de Gemeenschap;

— dat de door de ambtenaar begane dienstfout derhalve niet aan verweerster mag worden toegerekend;

— dat niet het bewijs is geleverd van enige andere persoonlijke fout, door een ambtenaar van verweerster in de uitoefening zijner bediening begaan;

b) Overwegende evenwel, dat eveneens dient te worden onderzocht, of verzoekster een dienstfout heeft begaan in de zin van artikel 40 van het Verdrag E.G.K.S., doordat zij de afgifte der bewijzen van herkomst voor het schroot waarvoor de vereveningspremies werden toegekend, niet beter heeft georganiseerd, in het bijzonder doordat zij geen controle heeft toegepast op de echtheid van bedoelde bewijzen;

— dat op het eerste gezicht het feit, dat het gewraakte bedrog zich over een periode van verschillende jaren heeft kunnen uitstrekken, een aanwijzing schijnt te zijn dat de organisatie gebrekkig en onvoldoende was;

— dat deze conclusie in casu echter niet juist is; dat verweerster, door de afgifte van de noodzakelijke verklaringen over te laten aan de bevoegde nationale instanties, een methode heeft gevolgd, die kon worden geacht de meest geschikte waarborg te bieden tegen elk misbruik; dat, daar de verklaringen volgens het interne Nederlandse recht terzelfder tijd als grondslag dienden voor de wederuitvoer van schroot, het normaal was de afgifte daarvan op te dragen aan de nationale instanties, die trouwens het best in staat waren om de noodzakelijke controle te verrichten;

— dat de afgifte der bewijzen van herkomst niet was overgelaten aan een lagere instantie, doch aan een ministerie; dat de Nederlandse voorschriften een uiterst nauwkeurige procedure bevatten voor de controle op de herkomst van het onderhavige schroot, welke procedure aan de afgifte der verklaringen moest voorafgaan; dat inderdaad niet was te voorzien, dat bij de toepassing van dit systeem bedrog kon worden gepleegd;

— dat derhalve het feit, dat verweerster dit systeem heeft gevolgd, haar niet kan worden verweten en in elk geval niet kan worden gekwalificeerd als een dienstfout;

— dat ditzelfde geldt voor de afwezigheid van controle; dat het immers een buitensporige eis zou zijn geweest, verklaringen van een ministerie te controleren, welke het karakter hebben van officiële

documenten, althans zolang geen enkele aanwijzing, dat bedrog werd gepleegd, aan de echtheid ervan kon doen twijfelen;

Overwegende dat de stelling van verzoekster moet worden verworpen, dat een erkenning door de Hoge Autoriteit van een dienstfout zou zijn gelegen in het antwoord hetwelk zij aan de Gemeenschappelijke Vergadering heeft gegeven op de vragen van de heren Van der Goes van Naters en Nederhorst, alsmede in de brief van 24 februari 1958 van de vice-voorzitter van de Hoge Autoriteit, de heer Spierenburg, aan de voorzitter van het Vereveningsfonds, waarop de raadsman van verzoekster ter mondelinge zitting een beroep heeft gedaan; dat toch bedoelde verklaringen, ook al stellen zij terecht de vraag aan de orde op welke wijze door een verbetering van het systeem in de toekomst dergelijke gebreken kunnen worden voorkomen — van welke gebreken eerst na de voltooiing van de frauduleuze handelingen was gebleken — niet de uitdrukkelijke erkenning inhouden, dat de Hoge Autoriteit een dienstfout heeft begaan; dat overigens deze verklaringen niet ten gevolge kunnen hebben, dat het gedrag van verzoekster, hetwelk in werkelijkheid geen dienstfout is, als zodanig wordt gekwalificeerd;

Overwegende dat om al deze redenen verweerster niet gehouden is tot het betalen van een vergoeding; dat derhalve het beroep moet worden verworpen;

KOSTEN

Overwegende dat volgens artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, de in het ongelijk gestelde partij in de kosten moet worden verwezen;

— dat in casu verzoekster in het ongelijk is gesteld;

— dat zij derhalve in de kosten moet worden veroordeeld;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op artikel 40 van het Verdrag E.G.K.S.;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de E.G.K.S.;

Gelet op het Reglement van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, in het bijzonder artikel 69, paragraaf 2;

HET HOF VAN JUSTITIE

Verwerpende al hetgeen meer of anders is gevorderd,

Verklaart en beslist als volgt:

1. Het beroep wordt verworpen.

2. Verzoekster wordt in de proceskosten veroordeeld.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op zeventien december negentienhonderd negenenvijftig.

DONNER ROSSI RIESE
HAMMES CATALANO

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op zeventien december negentienhonderd negenenvijftig.

De Griffier: *De President:*

A. VAN HOUTTE A. M. DONNER